

CIRKUSSÄLLSKAPET

Jag undviker som vanligt att gå under spottkoppen på Stockholms central. Jag har själv stått på ovansidan flera gånger och försökt pricka ett jordgubbsdoftande tuggummi i håret på någon nedanför. Tittat efter den ljusrosa, kletiga bollen när den i ett träffsäkert, rakt fall landat på någons jackaxel. Det är bara idioter och stressade affärsmän som går rätt under spottkoppen.

I stället tar jag stora kliv i en vid cirkel mot Pressbyrån och tillbaka in mot mitten när hålet ovanför mig har passerats. Jag krockar nästan med en vilsen tant i rödglittrande skor och kletig mascara runt ögonen. Hon tittar förvirrat upp och hytter med näven i luften, spottar ut sig ord jag inte hör.

Jag viker av mot toaletterna åt vänster och går snabbt förbi receptionen. En vänlig man bakom disken hjälper en besökare att placera betalkortet åt rätt håll på kortläsaren. Grinden för barnvagnar står öppen och jag tar mig smidigt förbi en mamma med ett gråtande barn i famnen. Barnet slingrar sig i sitt påtvingade skruvstäd och mamman vyssjar stressat.

Jag är obemärkt. Oviktig och osynlig för allmänheten.

Toalettbåsens tunna laminatdörrar sträcker sig fram i grå, dassiga rader, fläckade av fingeravtryck. Jag letar reda på ett tomt bås och placerar den slitna haspen i sitt låsta läge. Det är trångt och luktar rengöringsmedel. Svaga raspande ljud och röster ekar i tomrummet utanför och vatten spolar kraftigt vid det separata tvättstället. Klackar klappar fram över golvet och väskor med ojämna hjul rullas fram över klinkergolvets skarvar. En av handtorkarna startar och ljudet från den kraftfulla fläkten dränker tillfälligtvis allt annat i ett brus. Det susar skönt i öronen. Jag lutar pannan mot dörren och låter tankarna dränkas i det dånande fläktljudet.

Sittande på toaletten fastnar jag med blicken på de stora klinkerplattorna på golvet. Dörren lämnar en tiocentimeters springa nedtill. Jag följer raden av fog tills den bryts av för att skapa utrymme

för en ny platta. Bitar av sönderrivet toalettpapper ligger slängt längst med båssets kanter.

Dragkedjan kärvar som vanligt när jag öppnar ryggsäcken. Jag har packat en massa skit som jag inte behöver men nyckeln har jag glömt. Den hänger kvar på sin krok i nyckelskåpet i hallen i radhuset, vid sidan av spegeln. En ensam dörrnyckel med röd plasttagg. Den där det står *FARSHULT* med blå bläck, stora bokstäver, på en gulnad bit papper. Helt obekymrad hänger den där och väntar. Kommer inte att användas, för jag vänder inte om.

Tågbiljetten har jag betalat kontant på resecentrum. Kassörskan har med hjälp av en stationskarta och min ytterst knapphändig beskrivning identifierat den närmsta tågstationen som Oskarshamn.

Oskarshamn.

Vilket pretentiöst skitställe det låter som.

När tåget kommer står jag utanför de streckade linjerna som markerar gränsen för var man ska placera sig på perrongen. Jag väger på hämlarna, gungar långsamt fram och tillbaka. Den som dödens dö vill tappa balansen. Stapplar till, snubblar. Jag känner suget vid tanken på att luta mig lite längre fram. Vända mig om och låta tyngden avgöra. Falla.

Jag tar ett stort kliv bakåt strax före att tåget gnisslande påbörjar sin inbromsning på rälsen framför mig. Feg, fegare, fegast.